

fentligt Blad; i modsat Fald bortfalder Ansvarret for ham.

Som Redactionsbemærkning tillader Udvalget sig at foreslaae, at Ordet „lige“ i Paragraphens 3die Passus forandres til „samme.“

§ 4. Ligesom det følger af Bestemmelsen i § 3, at et Skrift kan udgaae anonymt, saaledes hjemler nærværende Paragraph Forfattere Ret til at skrive pseudonymt. Ordet „falsk“ maa nemlig antages at være brugt med Flid (sef. Udtrykket „urigtig“ i § 2), og, idet Paragraphen saaledes kun bestemmer Straf for falsk Angivelse af Forfatter, det vil sige det Factum, at en virkelig tilværende Person urettelig angives som Forfatter til et Skrift, som han ikke har forfattet, forekommer det Udvalget klart, at den tilsteder at angive en urigtig Forfatter, det vil sige at angive en fingeret eller opdigtet Person som Forfatter, Noget, som ogsaa synes ligefrem at følge af den ovenfor berørte Bestemmelse i § 3; thi, naar det er tilsladt aldeles ikke at nævne nogen Forfatter, er der formeentligt Intet til Ginder for at angive en fingeret Person som saadan. Men ihvorvel Udvalget ikke drager Rigtigheden af denne Fortolkning i Tvivl, ansee vi det dog rettest, at det udtrykkeligt udtales, at man kan skrive saavel pseudonymt, som anonymt, og vi tillade os derfor at foreslaae, at Paragraphen affattes saaledes:

„Et Skrift kan udgaae uden Angivelse af Forfatter (anonymt eller pseudonymt), men for falsk Angivelse paa Skriftet af o. s. v. efter Udkastet.

§ 5. Forsaavidt denne Paragraph bestemmer, at den dert omhandlede Lovovertrædelse skal, uden Hensyn til Skriftets Indhold, ansees med de nærmere bestemte Bøder, skjønner Udvalget ikke rettere, end at netop den Omstændighed, hvorvidt Skriftets Indhold er mere eller mindre strafværdigt, maa afgive et væsentligt Moment til Bestemmelsen af den Paagældendes Straffskyld, og vi finde derfor, at Ordene i Paragraphens 3die Linie: „uden

Hensyn til Skriftets Indhold“ bør gaae ud. Saavel med Hensyn hertil, som da de Omstændigheder, hvorunder den i denne Paragraph omhandlede Forsømmelse kan finde Sted, kunne være mere eller mindre undskyldende, troe vi at burde indstille, at Straffen bestemmes med et Maximum og et Minimum. Fremdeles forekommer det os, at Mulcten er vel høi, navnlig i Gjentagelsesstilfælde, og vi finde derfor Anledning til at foreslaae, at den bestemmes til et Minimum af 20 Rbd. og et Maximum af 500 Rbd.

§ 6. Den i nærværende Paragraphs første Passus indeholdte Bestemmelse, at det er Justitsministeriet, som har at bestemme, om et Skrift formedelst dets strafværdige Indhold skal paatales af det Offentlige, finder Udvalget ikke tilstrækkelig begrundet, hvormod vi ansee det rettest, at Anklagemyndigheden, ikke mindre i Trykkefrihedsager, end i almindelige criminelle Sager, bør forblive hos den sædvanlige Dyrighed.

Fremdeles finde vi, at det ikke bør tilkomme Justitsministeriet eller Dyrigheden at afgjøre, om et Skrifts videre Udbredelse skal standses. Ligesom en saadan Forholdsregel, naar den gribes umiddelbart, efterat Skriftet har forladt Trykken, erhoder en forebyggende Character, og endog vil staae i Strid med Grundlovens § 91, saaledes formene vi, at Spørgsmaalet, om et Skrift bør standses eller, hvad dermed er eenstydigt, lægges under Beslag, bør afgjøres ved en formelig Retskendelse i Henhold til Grundlovens § 86.

Overeensstemmende hermed skulle vi holde for, at denne Paragraph aldeles bør gaae ud.

§ 7. Ordene „indeholde fornærmelige eller usædelige Antydninger“ i denne Paragraphs anden Passus bør efter Udvalgets Formening forandres til „være ærefrænkende eller usædelige.“

— Søvrigt have vi med Hensyn til denne Passus ikke villet tilbageholde den Bemærkning, at vi ansee det for utvivlsomt, at de der omhandlede Kunstfrembringelser, blandt hvilke